

komme til at paahvile Politiet. — S Dvrigt skal jeg ikke bemærke Andet, end at det forekommer mig, at den høitærede Ministers Underændringsforslag, som gaa ud paa, at Alt, hvad der omhandles i § 8, bør være offentlig Politifag, bør foretrækkes.

Ordføreren: Jeg glemte, da jeg før havde Ordet, at sige, at jeg paa mine Medforslagsstilleres Vegne vil kunne anbefale den høitærede Indenrigsministers første Underændringsforslag til Forslaget under Nr. 13, der gaar ud paa, at i 3die Linie forandres Ordene „selve Veien“ til: „en offentlig Veit“.

Nellemann: Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af det, der blev fremført af den næst foregaaende ærede Taler (Drenbøll). Jeg skal da blot sige, at det kan gjerne være, at man i Praxis ved Sdommelsen af denne Mulk paa 2 Mk. meget ofte har taget sig det let med at undersøge, om Husbonden har givet Ordre til at tvære Dyrene paa Marken eller ikke, skjøndt jeg vil tillade mig at sige, at jeg dog ingenlunde er vis paa, at man har dømt Folk ganske glat væk i sige Tilfælde, naar de bestemt have paastaet, at det var uden deres Vidende og Villie, at Dyret var blevet tværet der, og det efter Sagens Omstændigheder maatte antages, at dette Foregivende var rigtigt. Jeg tror ikke, man skal kunne paavise Hundrede Tusinder af Tilfælde, hvor man saaledes har mulkeret Folk, men jeg skal gjerne indrømme det ærede Medlem, at det maasse kan være en Mangel ved Lovforslaget, lige saavel som ved andre Bestemmelser om Veifreden, at der ikke er Udgang til at drage Husbonden til Ansvar. Jeg vil gjerne indrømme, at det kan være galt, som han udtrykte sig; men saa vil jeg rigtignok tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at, dersom man vil have Bestemmelser af den Natur, saa tror jeg rigtignok ogsaa, at man maatte foretage Forandringer i Straffebestemmelserne. Thi ganske vist have vi ikke saa faa Exempler i Lovgivningen paa, at man vilkaarlig paalægger En Ansvar for en Andens Hand-

linger, notabene, naar Taler er om smaa Mulkter; men Exempel paa, at man sætter en Mand i Fængsel for en Anden, det tror jeg dog ikke, man skal kunne opvise, og det vilde vistnok støde Retsbevidstheden i høi Grad, naar en Mand skulde trækkes afsted til Fængsel og sidde der en 2 a 3 Maaneder, fordi hans Karl mod hans Vidende og Villie havde tværet et Kreatur paa Veien. Derfor mener jeg, at, vil man indføre en saadan Bestemmelse om Husbondens Ansvar, saa kunde det dog i alt Fald kun strække sig til Bøder, og det synes mig endog kun til ringere Bøder.

Indenrigsministeren: Hvad Ændringsforslaget under Nr. 12 angaar, tror jeg, at man meget vel kan følge Udvalget der, thi det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem af Udvalget, der ikke har villet gaa ind paa det, bemærkede, at disse Ord egentlig ere komne ind i Paragrafen i en ganske særegen Anledning. De ere nemlig komne ind der, fordi man vilde ramme den Stif, som paa sine Steder i Landet var bleven temmelig almindelig, at man lod Børn gaa med Kreaturer og lod dem græsse paa Veien; men jeg tror ikke, der er Noget i Veien for, at man i de allerfleste Tilfælde, om ogsaa dette „under Bevogtning“ gaar ud, vil kunne ramme de Forseelser, som man sigter til. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 13 angaar, da forekommer det mig, at det ærede Medlem (Rasmussen) har set noget Mere i det, end der egentlig talt ligger deri. At det skulde være saa forfærdelig meget stærkere end det, der blev vedtaget ved 2den Behandling, kan jeg egentlig ikke erkende, men derimod tror jeg, at det vil være virksomere med Hensyn til Veifredens Opretholdelse, naar man ikke gjør det til en ubetinget Pligt for Politiet, at det skal optage saadanne Dyr; det tør jeg paa ingen Maade benegte, og allermindst naar Politimestre bestemt udtale sig derhen, at Resultatet af at fastholde Optagelsespligten sandsynligvis vil være det, at mange Tilfælde, som der ellers vilde være blevet taget fat paa, nu ville blive oversete. Sagen har ogsaa saaet en anden Karakter, efterat Thinget har vedtaget Ufredsbøderne; thi, medens det maasse var god